GS2105

Twenne

Andeliga

Wisor,

Den Första:

Min Gud, jag kommer nu etc.

Sjunges som: Min själ och sinne låt Gud råda etc.

Den Andra:

Guds rikes wåg är trång att etc.

Sjunges som: Ack HErre straffa icke mig etc.

Götheborg,
Tryckte hos Sam. Norberg, 1828.

såd sammanblandas, Mång tusend till en daglig spis: Här wandrar Folk, som fogla-hop, Och alle föra klagorop.

5. De fattige nödgas bortsälja Sin egendom för ringa pris: Om de för död skall lif utwälja, Att tala så på menskligt wis: De se sitt gods i andras hand, Deröfwer sörjer mången man.

6. Men låt den rike ha sin lycka, Att samla in i dyran tid: Wi få ej derom illa tycka, En Nabal må han liknas wid; Sin Himmel han på jorden har, Om han får mer, det blir han war.

7. O Herre Gud, hjelp oß af nöde, Och alla dem, som gå om bröd; Fräls oß ifrån all själa-wåde, Som werkas kan af hungersnöd: Wi ha allt sådant wäl förtjent, Dock, Jesu! nådigt på oß tänk!

8. När Herren gaf oß såd i landen, Anwändes den till öfwerflöd: Då tänkte ingen på de banden, Som draga oß i hungersnöd: Kornet i skeppan war försmått, Och sielfwa brödet war för torrt!

9. Si, så kan Gud förwandla tider, Och wända dem i klagoljud; När wi stor brist på sådan lider, Då lära wi först känna Gud: Hans godhet blifwer ej erkänd, Förr än han warder från oß wänd.

10. De hjertan, som nu icke wekna, De måste wara utaf sten, När Folket utaf hunger blekna, Och swagna bort i kraft och ben; Den fattig är, blir fattig mer, Som hwar man ofta dagligt ser.

11. Hwad är orsaken till allt detta, Att Gud förminskar så wår del? Jo, skull' han gå med oß till rätta; Så fingo wi se wåra fel, Att synden går emellan Gud Och hindrar allt wårt böneljud.

12. O Land, hör på hwad Herren säger! O Land, o Land, hör Herrans ord: Drif bort högfärdens onda wägar, Drif fjerran bort af denna jord: Och ockra ej din näste från Deß egendom med orätt lån.

13. Kom med mig alle Christi lemmar, Helst alle de, som gå om bröd! Kom, låt oß söka till wi finner Den oß kan hjelpa i wår nöd! Ack, Swea Barn! af hjertat bed, Att Gud ej längre warder wred.

14. Är jag allen en främling worden I Medsäck och uti hwar by, Och måste wandra

stol, din krona och ditt hem Dig är beredt i himmelen; Der kännes du med dina.

6. Om du ej får på stunden swar, Den förste gång du ropar, Din nöd din Gud till hjertat tar: Wor' himlen hård som koppar; Om jorden än wor' hård som stål, Din bön dock hinna skall sitt mål, För Himla-Herren komma.

7. Guds hjelpe-timma kommer wäl, Fast-än han synes töfwa; Du skall förstå, min kära själ, Den Högste will dig pröfwa. Se'n du fått motgångs storm utstå, Får du i Paradis ingå; Der blir din nöd förswunnen.

8. Tag blidelig emot min själ, Du trogne Själa-Herde! Ty du är Gud Immanuel, Som lindra kan min börda; Du är min tröst och fasta borg, Och drar en broderlig omsorg För mig, ja Faders hjerta.

dra här på jorden Uti förakt och smäde-dy;
Så är jag nöjd och säker wißt, Att Gud
wål helar all min brist.

15. Är jag ej slagen till riksdaler, En
skilling och en penning är: Får jag ej slakta
stora wahlar, En liten fisk är lika kär: Jag
är förnöjder med Guds nåd, Han wet wål
ock det bästa råd.

16. Derföre låter oß åkalla Och bedja
Gud, af hjertans grund: Han wille tänka
på oß alla, Utaf sin nåde och miskund: Han
är den store Jehovah, Som gör den sorgs-
ne åter glad.

17. Jag ser en kant utaf bröddkorgen,
Fast han nu hänger ganska högt; Gud hjel-
per wål ur denna sorgen, När wi allenast li-
tet dröjt, Han är en rätt Immanuel, Som
föder hwar en trogen själ.

18. Så gån åstad, I barn och wänner,
Och söken födan hwar I kan; Med tårar
och med tomma händer, Med stadig bön I
hållen an Hos Gud, som allting wål för-
mår, Uti ett troget Fader wår.

Den

Den Första:

Min Gud, jag kommer nu med tårar,
Och faller ödmjukt i din famn, Ack läk igen
de djupa sårar, Som hungren plöjer i wårt
land: Ty Folket lider nu stor nöd, Och le-
tar om sitt dag'lig bröd.

2. De minste Barn på golfwet lalla,
Beklaga med en ömklig qwid, De gamle,
som på kryckor falla, Ha aldrig hört en så-
dan tid. Si, Folket löper af och an, Men
ganska få, som hjelpa kan.

3. När Åkermannen måste qwida, Att
mißwäxt tager öfwerhand, Hwad skola då
de andre lida, Som bo i städer och på land!
Här höres klagan i hwar wrå, Och intet
medel att tillgå.

4. Owanligt måste födan samlas Af knopp
och bark på ömkligt wis, Samt frö och will-
såd